

Hortobágyi László

Exodoom 2011

Az Exodoom zenéje nincs a valóság ellen, csak tudatában van annak, hogy a valóság néha elszakad a dolgoktól, és önálló életet kezd élni. És fordítva. Mindenesetre tény, hogy a jelenkori mutáns populáris kultúrában a valóságon túli vagy inkább a zene kvázitelepatikus közlésén alapuló *flow*-t a kommunikáció magasabb rendű formájának képzelik (ennek neve az *ishin-denshin*). A moebiusi tudatra visszacsatolt zene éppen azért képviseli a másvilági poliritmikai és a többdimenziós kétértelműséget, mert csak ezáltal lehetséges az Exodoom típusú kvázitelepatikus párbeszéd a bennünk élő földönkívüliekkel.

(Hortobágyi László 2011)

így ír erről :

S. Augustinus
(354-430)

CONFESSIO NUM LIBRI TREDECIM

Augustine, Saint, Bishop of Hippo; Raumer, Karl von
Publisher: Gutersloh : Bertelsmann

<https://archive.org/stream/sanctiaugustinic00auguiala#page/4/mode/2up>

Ecce respondeo dicenti, Quid faciebat Deus antequam faceret coelum et terram; respondeo non illud quod quidam respondisse perhibetur joculariter, eludens quaestionis violentiam: Alta, inquit, scrutantibus gehennas parabat. Aliud est videre, aliud ridere; haec non respondeo. Libentius enim responderim, Nescio, quod nescio; quam illud unde irridetur qui alta interrogavit, et laudatur qui falsa respondit. Sed dico te, Deus noster, omnis creaturae creatorem. Et si coeli et terrae nomine omnis creatura intelligitur; audenter dico, Antequam faceret Deus coelum et terram, non faciebat aliquid: si enim faciebat, quid nisi creaturam faciebat? Et utinam sic sciam, quidquid utiliter scire cupio, quemadmodum scio quod nulla fiebat creatura, antequam fieret ulla creatura.

Augustine, the Saint, Bishop of Hippo.

SANCTI AUGUSTINI
C O N F E S S I O N U M
LIBRI TREDECIM.

AUF GRUNDLAGE DER OXFORDER EDITION

HERAUSGEGEBEN UND ERLÄUTERT

VON

KARL VON RAUMER.

GÜTERSLOH.

DRUCK UND VERLAG VON C. BERTELSMANN.

1876.

Látható, hogy Szent Ágoston egyik leghíresebb és a filozófiai fogalmat illetően az egyik legkorábbi elemzése az idő problémájával kapcsolatos, melyről a Vallomások (Confessiones) XI. könyvében olvashatunk. Ebben az írásban és tapasztalásban nemcsak a tudatnak az időtapasztalatot konstituáló, kognitívan megélt tevékenységét tárja fel, hanem az embernek, mint felismert időbeli lénynek a létállapotáról alapvetően mint az örök igazsággal kapcsolatban - véleményem szerint valójában: szemben- állórol elmélkedik. Az emberi szellem mindenkor irracionálisának egy újabb - most már kidolgozottabb - önanalíziséhez érkezünk ahol a Szerző láthatóan elfordul az addigi időelemzésektől és figyelmét a belső időtudat dimenziója felé irányítja. Ez az a pillanat ahol a Kelet statikus és végtelen kiterjedésű (lét)idő szemlélete elválik a Nyugat kaleidoszkóppá széteső de dinamikusan struktúrált időfogalmától. Szent Ágoston korabeli tudatartalma értelmében amennyiben az időt, mint valamilyen tőlünk függetlenül, objektíven adottnak (elidegenedétként) szemléljük, kitűnik, hogy az elkülönülő időpontokra esik szét. Ez azért van, mert a múlt már nincs, a jövő még nincs, a jelen pedig nem más mint cseppnyi (kb.5-6 mp) kiterjedése a múlt és jövő találkozásának. Ebből látható, vélte Ágoston, hogy az időt nem illeti meg a lét fogalma. Olyan mint a neutrino van perdülete (spin) de nincs tömege-tehetnénk hozzá

Az, hogy mégis megtapasztaljuk az időt (itt Nyugaton) és fizikai tudomásunk van róla tehát rendelkezünk sőt standardizáljuk az idő mértékeit, (később a normál A hang vagy a fényév mértéke) ez azért lehetséges, - véli Szent Ágoston - mert az emberi elme rendelkezik azzal a képességgel, hogy azokat a nyomokat, amelyeket az érzéki benyomások vésnek elméjébe, azokat mint mnemogramokat megőrizze, és ezzel egyidőben (és kronológikusan) időtartamot társítson hozzájuk. Így időről, egy tagolt metódus szerint értekezhetünk ahol az idő mint a múlt jelene, a jelen pillanatnyi jelene és a jövő lehetséges jelene, az egyetlen időfaktor amely a jelen minden pillanatában változik. Szent Ágoston korában ez a három idődimenzió pedig kizárólag az ember tudatában ("lelkében") található meg, azaz "lélekben" mérjük az időt.

Ez az antropológiailag később meghaladott időszemlélet története (Democritus-tól a Higgs bozonokig terjedően) ahol a korabeli humanoid percepció még azt állította: az emlékezés: jelen a múltból, a szemlélet: jelen a jelenről, a várakozás: jelen a jövőről.

(Hortobágyinak Látszó, 2011)

Confessionem mentis
 libri videtur. et de
 multis et de bonis viri
 a deo laudantur. videtur et lo
 qui. sed in eum geruntur hu
 manis utilitatem. hinc
 quod ad me accipit. hoc in me
 agitur cum scriberet. et
 agitur cum legitur. Quid
 de illis alijs scribantur. ipsi
 videtur. Quibus tamen fra
 ncti eos videtur placuisse.
 et placere suo. et primo usque
 ad unum. et tunc scripti sunt
 in videtur tamen de serpente
 sed ad eo quod serpente est in
 principio fuit. tunc est et
 tunc usque ad sabdam. tunc
 in quatuor libros quia de
 omni parte animi in in se
 non confiteretur. sed quod in
 actus una quodammodo. fac
 in hoc et dicitur. Et tunc in
 quod fuit in mente. et tunc
 tunc illi videtur. que cum
 non amantur. Et tunc in qua
 h. in laudantur. tunc. qui quia
 in profecto videtur. quibus
 tamen tunc videtur. sic de in
 qua. in eo quod videtur et fuit.

et Et illud in libro tertio
 deinde quod dicitur firmamentum
 factum est quibus animas
 suspentes. et cognatos effecto
 res. in tunc videtur die
 cum est. Et tunc animas in abditis
 et videtur. Hoc opus fuit in
 me. *Incipit liber confessionum sci*

Cognosco es dicitur et laudabiles
 videtur. et magna videtur tunc
 et serpente tunc non est in
 mentis. Et laudantur et videtur
 homo tunc primo creatur et
 homo circumferens invidetur
 sua. videtur tunc videtur tunc
 paxa fuit et videtur quia
 fuit tunc videtur. Et tunc
 laudantur et videtur homo. tunc
 primo creatur tunc. Et tunc
 tunc in laudantur et videtur
 quia fuit tunc ad et et videtur

Incipit liber confessionum sci